

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

1 T 13/2017-236

Okresní soud v Berouně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **24.4.2017** samosoudcem JUDr. Jaroslavem Zálejským, **t a k t o :**

Obžalovaný

[REDACTED]

nar. [REDACTED] v [REDACTED], soukromý podnikatel, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], okr.
[REDACTED]

j e v i n e n , ž e

dne 14.4.2016 vjel bez patřičného povolení se svým vozidlem tov. zn. Opel Vectra, reg. zn. [REDACTED] na staveniště areálu společnosti Meinhart Kabel CZ s.r.o. v obci Žebrák, ulici Skandinávská a to i přes zákazovou značku zákaz vjezdu všech vozidel s výjimkou vozidel stavby a byl na toto počínání upozorněn koordinátorem stavby [REDACTED], který se snažil zjistit důvod jeho přítomnosti na stavbě, což mělo za následek, že obžalovaný vůči němu použil hrubé slovní výroky, poté nasedl do vozidla a v době kdy [REDACTED] stál za tímto vozidlem začal couvat. Při couvání zachytil [REDACTED] levým zpětným zrcátkem, levým předním kolem mu najel na levou nohu v oblasti nártu, holenní kosti a kolene, což mělo za následek pád [REDACTED] na zem a přestože věděl, že [REDACTED] leží částečně pod vozidlem, se s vozidlem rozjel vpřed, opět mu najel na levou nohu a poté z areálu staveniště odjel a následkem toho bylo lehké zranění [REDACTED], který utrpěl kožní oděrku na levém lokti, četné kožní oděrky na přední straně pravého bérce, kožní oděrky na levém bérce s otiskem dezénu pneumatiky na zevní straně levého bérce a otokem levého hlezna a pohmoždění levého kolene, kdy pro tato poranění byl omezen v obvyklém způsobu života po dobu 6 týdnů,

t e d y : jinému úmyslně ublížil na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **14 /čtrnácti/ měsíců** a výkon trestu se mu podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 /dvou/ let**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku soud ukládá trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu **18 /osmnácti/ měsíců**.

O d ů v o d n ě n í :

Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že nesouhlasí s podanou obžalobou a že se cítí nevinný. Uvedl, že v žádném případě nebyl úmysl poškozenému najet na nohu. Toho dne převážel svého kolegu [REDAKCE] z Plzně na stavbu v Žebráku. Přijeli tam na parkoviště, které souviselo se stavbou a v momentě, když vystoupili z vozidla, tak se na ně ze stavby řítíl neznámý člověk, který na ně řval a rezolutně je vykazoval ze stavby, že tam nemají co dělat. Uvedl, že jeho kolega, [REDAKCE], si vzal věci z kufru a šel do boudy a on se s poškozeným dohadoval, kdy mu řekl, že s tím nemá nic společného a že jede okamžitě pryč, že jenom přivezl pracovníka, který na té stavbě má pracovat. V té době poškozený stál v dostatečné vzdálenosti za vozidlem. Dále uvedl, že nechtěl vyvolávat další konflikt, tak nasedl do auta s tím, že odjede pryč a zařadil zpátečku, otočil se dozadu a začal couvat. V ten okamžik poškozený byl dostatečně daleko, aby ho ohrozil nebo omezil. Až při dokončování couvání zaslechl ránu do vozidla, tak okamžitě zastavil a koukl se dopředu, kde nikoho neviděl. Až při stažení okénka viděl, že vedle vozidla seděl na zemi poškozený, tak stáhl okénko, poškozený nijak nereagoval. Uvedl, že z vozidla nechtěl vystoupit, protože se obával, že by došlo k nějakému fyzickému kontaktu. Ze stavby v tu dobu přicházeli dva kolegové, kteří na něj gestikulovali, ať odjede, tak zařadil první rychlostní stupeň. V tu chvíli vůbec netušil, že poškozenému najel na nohu, vůbec to necítil, že by ho porazil. Dále uvedl, že mu poté volal vrtař, že poškozenému najel na nohu a že ho odvezla sanitka, tak se ho ptal, jestli má přijet na stavbu a on mu řekl, že už tam nikdo není. V ten moment byl už skoro doma, takže dojel domu a hned druhý den ráno osobně zajel na policii v Žebráku, která to vyšetřovala, a tam podal vysvětlení.

Na otázku, proč u hlavního líčení neuvedl to, co uvedl v přípravném řízení, že mu měl poškozený strčit nohu pod kolo, uvedl, že to byla domněnka, že si to myslel, že mu tam asi tu nohu strčil. Dále uvedl, že jel pomalu a zda tam byla značka zákaz vjezdu, si nevybavoval, ale uvedl, že si myslí, že tam nebyla. Při couvání neslyšel žádný zvuk, až při

konečné fázi mu bouchl do auta. To, že na policii uvedl, že si myslel, že mu přejel špičku nohy, to možná vydedukoval, ale není si vědom, že by mu na tu nohu najel. Podle obžalovaného událost viděl [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří přicházeli ze stavby. Uvedl, že slyšel jen jednu ránu do vozu při dokončení couvacího manévru, poté zastavil. Když zastavil, podíval se dopředu, nikoho neviděl, až když stáhnul okénko, tak poškozený tam seděl vedle předního kola. Pokud jde o [REDAKCE] uvedl, že s ním má běžný pracovní vztah, pracuje pro firmu, pro kterou on také pracuje, ale nejsou spolupracovníci, dělají každý jinou práci, ale potkávají se. S [REDAKCE] je to podobné. Pana [REDAKCE] vezl, protože měl cestu do Prahy a nikdo tam v nejbližší dobu nejel. Na otázku, zda měl poškozený reflexní oblečení, uvedl, že asi ano, že tak chodí všichni na stavbách. Dále uvedl, že nechtěl vyvolávat další konflikt, tak z vozu nechtěl vystoupit a pak viděl, jak přicházejí pracovníci ze stavby, byli na vzdálenost cca 15-20 metrů a gestikulovali mu, ať odjede, tak odjel. Gestikulovali tak, že ukazovali, mávali, ať jede, přičemž z toho dovodil, že poškozenému nic není a že má jet.

Znalec MUDr. Pavel Toupalík u hlavního líčení uvedl, že se odvolává na závěry písemného znaleckého posudku s tím, že u poškozeného byly zjištěny úrazové změny v oblasti levé dolní končetiny, jednalo se o kožní oděrky na levém bérce s otiskem vzoru pneumatiky na zadní straně levého bérce, potom levého hlezna, dále pohmoždění levého kolene a dále byly zjištěny kožní oděrky na levém lokti a kožní oděrky na přední straně pravého bérce. Uvedl, že poškozený byl prvotně hospitalizován na chirurgickém oddělení Nemocnice Hořovice a to za účelem observace a vyšetření zdravotního stavu s tím, že rentgenové vyšetření neprokázalo zlomeniny skeletu. Dále uvedl, že bylo prováděno CT mozku, které bylo v normě, rovněž neurologický nálezn byl v normě. Dle popisované amnézie na okolnosti případu byla stanovena neurologická diagnóza, stav po otřesu mozku, nicméně v době vyšetření, když lékařské nálezy byly v normě, byl 15.4. poškozený propuštěn do domácího léčení a byl doporučen klidový režim s možností chůze o berlích s odlehčováním levé dolní končetiny. Následně si poškozený stěžoval na přetrvávající bolest a blokádu levého kolene s tím, že dne 5.5.2016 byl hospitalizován na klinice ortopedie a traumatologie Fakultní nemocnice v Plzni. Uvedl, že zde bylo provedeno artroskopické vyšetření levého kolene, které neprokázalo poškození nitrokloubních a mimokloubních struktur. Stav byl hodnocen jako tzv. sinotidida, čili zánět vnitřní vrstvy kloubního pouzdra. Byla doporučena chůze o berlích s odlehčováním levé dolní končetiny a zahájena rehabilitace. Dále uvedl, že následně dne 18.5.2016 byl stav bez podstatné změny, byl přítomen mírný otok levého kolene, byla indikovaná chůze s odlehčováním levé dolní končetiny a rehabilitace. Dne 7.6. nastoupil poškozený na rehabilitaci v ordinaci Rehabilitační a fyzikální medicíny v Plzni, chodil bez opory, kolenní kloub byl bez otoku. Po skončení rehabilitace dne 11.7.2016 byl poškozený vyšetřen na Ortopedické ambulanci v Plzni, subjektivně udával bolest levého kolene po námaze, objektivně byl přítomen mírný otok kolena, bylo doporučeno fyzické šetření a na žádost poškozeného byla vystavena pracovní neschopnost a poškozený byl předán do péče praktického lékaře.

Dále uvedl, že následně pak byl vyšetřen dne 13.7.2016 s tím, že byla doporučena pracovní neschopnost do zklidnění stavu, rehabilitace a fyzické šetření. Z hlediska mechanismu poranění poškozeného, uvedl znalec, že odpovídá popisované události, tzn. najetí kolem vozidla na levou dolní končetinu v nezpevněném terénu s tím, že fotodokumentace, která byla poskytnuta poškozeným je v souladu s údaji ve zdravotnické dokumentaci, kde je popsán rovněž otisk dezénu od pneumatiky na zevní straně levého bérce. Uvedl, že poškozený byl v důsledku utrpení omezen v běžném způsobu života klidovým

režimem a omezením pohyblivosti, kdy chůze byla možná pouze s oporou berlí s odlehčováním levé dolní končetiny s tím, že při ambulantní kontrole dne 7.6. se již poškozený pohyboval bez opory. Nicméně znalec uvedl, že z hlediska soudně lékařského délka léčby v daném případě výrazně přesahuje obvyklou dobu léčení a to z důvodu absence poranění v oblasti levého kolene, kdy nebyly prokázány ani zlomeniny kostěných částí ani poranění menisku, vazů apod. Stav byl pouze hodnocen jako zánět vnitřní vrstvy kloubní štěrbiny, čili objektivně nebylo prokázáno takové poranění, které by vyžadovalo takhle dlouhou léčbu přesahující dobu 6 týdnů. Uvedl, že dle opakovaných lékařských vyšetření, vč. artroskopie, která je velmi podrobnou metodou zobrazení kloubní štěrbiny, nedošlo u poškozeného k poranění skeletu, ani vazivových struktur kolena, kloubní štěrbina byla bez patologické náplně. Dále uvedl, že objektivně nebylo z dostupné dokumentace prokázáno žádné takové poranění, které by nutně vyžadovalo léčbu přesahující 6 týdnů. V obdobných případech se délka léčby pohybuje kolem 3 týdnů, kdy je indikován klidový režim a šetření poraněné dolní končetiny. Z těch úrazových změn, které byly objektivně zjištěny, lze poranění poškozeného hodnotit ještě jako lehké ublížení na zdraví s tím, že dle dostupné dokumentace nebylo zjištěno poškození levého kolene, které by nutně vedlo k citelnému omezení běžného způsobu života po dobu delší než 6 týdnů. Uvedl, že poranění poškozeného nevyžadovalo bezprostředně po úrazu lékařskou pomoc, kdy poškozený nebyl ohrožen na životě a v podstatě nebyla ani zásadně omezena pohyblivost po utrpěném poranění. Dále uvedl, že samozřejmě by mohl nastat i závažnější následek, zejména pokud by se jednalo o zpevněný terén, například běžnou vozovku apod., kdy v takovém případě by nastalo nepochybně závažnější poranění, které by mohlo vést ke vzniku zlomeniny v nitrokloubích, k těžkému poškození kloubů levé dolní končetiny apod., což by pak byla poranění, která by objektivně byla hodnocena jako těžké ublížení na zdraví. Uvedl, že ta poranění nemusí být výrazně bolestivá, vnímání bolesti je individuální, ale nejsou to taková poranění, která by vedla k nějaké výrazné bolestivosti, že by poškozená osoba musela nutně třeba sténat apod. Dále uvedl, že tam je najetí na tu končetinu, nicméně poškozený neměl žádné vnitřní hluboké struktury té končetiny, je to v podstatě poškození kůže podkoží na té končetině, které je provázeno bolestivostí, ale nejedná se o nějakou enormní skličující bolest. Na otázku, zda zánět kloubu byl v souvislosti s tím poraněním, uvedl, že z té dokumentace nelze dovodit objektivně souvislost, protože nebylo nějaké poškození toho kloubu. Uvedl, že ten zánět obecně může mít řadu příčin, kdy to může být z přetěžování končetiny apod.

Poškozený [REDAKCE] u hlavního líčení uvedl, že ten den chodil po stavbě, kde je za tuto stavbu odpovědný. Uvedl, že vyšel ze stavby a okolo něj obžalovaný projel velkou rychlostí cca 30 km/h. Auto zastavilo a z auta vylezl spolujezdec. Když vystoupil obžalovaný, zeptal se ho, co na stavbě dělá. Na to mu obžalovaný sprostě odpověděl, že mu do toho nic není. Uvedl, že v ten moment, kdy dostal tuto odpověď od obžalovaného, měl v ruce fotoaparát, protože dokumentuje celou stavbu, takže následně auto vyfotil a přistoupil k němu. Obžalovaný auto nastartoval a rozjel se a najel mu předním levým kolem na nárt a on padl pod auto. Déle uvedl, že ležel na zemi, bouchal do dveří, obžalovaný na něj koukal z okna a následně ujel. Uvedl, že to, že obžalovaný vypověděl, že má pocit, že mu tam nohu strčil, není pravda. Dále uvedl, že tu událost viděl pan [REDAKCE] a pan [REDAKCE]. Pan [REDAKCE] možná slyšel, že se hádají, ale když ležel na zemi, tak se ohlédl a byl 30 metrů od nich. Pokud jde o zranění, která utrpěl, uvedl, že první zjištění v nemocnici bylo, že nemá nic zlomeného, měl vytahané vazy, a jak padnul, tak se praštil do hlavy. V nemocnici byl do druhého dne, potom ho propustili. Následně šel ke své obvodní lékařce, která ho poslala na ortopedii k panu MUDr. Matějkovi, a poté nastoupil rehabilitace. Uvedl, že když ukončil rehabilitaci, tak se vrátil dne

6.7. do práce a jelikož byl ve zkušební době, tak dostal výpověď. Dále uvedl, že do třech dnů se šel zpátky doléčit a šel zpátky na rehabilitace, kde rehabilitoval ještě letos, protože mu jeho doktor napsal, aby změnil povolání. Uvedl, že má problémy, kvůli tomu opustil i dvoje zaměstnání a toho času je nezaměstnaný. Závěrem uvedl, že obžalovaný se do dnešního dne nezajímal o jeho zdravotní stav a nikdy se mu neomluvil.

Svěděk [REDACTED] u hlavního líčení uvedl, že obžalovaný přivezl jeho bratra na stavbu. Obžalovaný přijel, vystoupil a poškozený na něj začal bezdůvodně rvát a nadávat. Na to obžalovaný nasedl do auta a odjížděl a jak odjížděl, tak si ho poškozený fotil. Dále uvedl, že neví, jestli poškozený nedával pozor nebo jestli tam tu nohu strčil naschvál, ale obžalovaný mu omylem najel na nohu. Uvedl, že od incidentu byl daleko, zhruba 10-15 metrů, kdy šli právě s kamarádem do boudy na svačinu a ohrát se. Na otázku, zda byl na straně kola, které zasáhlo tu nohu, uvedl, že ano. Viděl, jak couval a přišlo mu, jak kdyby tam tu nohu poškozený strčil naschvál, že ho chtěl zastavit. Obžalovaný zastavil a poškozený mu začal mlátit do okýnka. Následně uvedl, že neví, jestli obžalovaný zařadil rychlost, ale to auto malinko cuklo dozadu a najel mu na tu nohu. Uvedl, že na obžalovaného volali, že tam má člověka a neví, jestli neslyšel anebo jestli to špatně pochopil, ale zamával a odjel. Mávali na něj, tak si asi myslel, že se loučí. Poté obžalovaný odjel, přiběhli k poškozenému a ptali se ho, jestli chce zavolat záchranou službu, poškozený řval, že ano, tak ji zavolali. Po 5-10 minutách se poškozený uklidnil a vyhodil je od něj a zavolal si tam svoje lidi. Proč konflikt vznikl, svědek nevěděl a uvedl, že poškozený byl vždycky klidný člověk. Na otázku, kdo vyvolal ten konflikt, uvedl, že poškozený. Po přjetí nohy zůstal poškozený ležet a pokoušel se na tu nohu postavit, ale nešlo to. Ten den s obžalovaným potom nehovořil. Pokud jde o to, zda po incidentu volal obžalovanému, že na místě je policie, zda se nechce vrátit, uvedl, že ne, ale přesně to nevěděl. Déle uvedl, že když obžalovaný odjížděl, měl okýnko zavřené a to i předtím. S obžalovaným se zná z práce.

Svěděk [REDACTED] u hlavního líčení uvedl, že přicházeli k parkovišti, kdy vyjíždělo auto a za ním se postavil poškozený dostatečně daleko od auta. Rozhovor mezi nimi neslyšel. Uvedl, že to vypadalo, jako když si poškozený fotí SPZ. Při couvání z parkoviště, bylo to už tak blízko, že už na něj museli zařvat pozor, on tam pořád stál, až se opravdu míjeli kolem sebe, tak se nějak zavadili. Dále uvedl, že to šlo opravdu špatně vidět. Poškozený následně začal tlouct na okýnko, tak obžalovaný kousek popojel, poškozený sjel pod auto a obžalovaný mu autem stál na noze. Pokud jde o to, na jakou část nohy mu najel, uvedl, že má za to, že to bylo lýtko. Uvedl, že obžalovaný na ně koukal, tak mu ukazovali, ať uhne, že mu stojí na noze, nicméně to obžalovaný asi špatně pochopil a odjel. Na otázku, zda viděl, že mu obžalovaný stál autem na noze, uvedl, že ano. Poškozený nadával a hulákal, určitě ho to bolelo. Na otázku, zda obžalovaný věděl, že za ním stojí poškozený, uvedl, že to neví, byli od nich asi 20 metrů. Pokud jde o to, že svědek [REDACTED] uvedl, že mu poškozený bránil schválně v odjezdu, uvedl, že to je možné, že se mu prostě postavil za auto. Měl za to, že poškozený fotí SPZ, ale co dělal opravu, netušil. Když obžalovaný odjel, tak se k němu seběhli, zavolali záchranku, dali mu napít vody a čekali, než přijede sanitka.

Svěděk [REDACTED] u hlavního líčení uvedl, že na té stavbě dělal geodeta a ten den tam byl ještě s kolegy. Když vcházel do areálu, tak viděl, jak poškozený leží na zemi evidentně v šoku. Uvedl, že tam už byli nějakí lidé, kteří uváděli, co se stalo, že tam přijel někdo s autem, že tam došlo k nějaké hádce a že do poškozeného nejel autem a odjel. Dále uvedl, že to osobně neviděl, protože přišel cca půl minuty po incidentu, to už auto odjíždělo,

bylo pryč a poškozený ležel na zemi v dost špatném stavu. Na otázku, od koho slyšel, jak se ten incident stal, uvedl, že tam bylo spousta lidí, co tam bylo. O tom, že do něj někdo najel, se dozvěděl bezprostředně po tom. Když se mu to stalo, byl podle něho v šoku, nepamatoval si, zda něco přesně poškozený říkal, ale asi něco ano. Dále uvedl, že asi viděl odjíždět nějaké auto, ale nenapadlo ho, že to bylo ono, protože tam nějaká auta přijížděla. Uvedl, že poškozený tam tomu velel, měl na starosti všechno od dělníků a auta by bez povolení do areálu jezdit neměla. Dále uvedl, že podle něho to zranění bylo dost vážné, mohl být i v šoku a myslí si, že to bylo dost dramatické. Vizuálně to viděl, to už tam u toho byl, i když přijela záchranná služba. Na otázku, zda s poškozeným před hlavním líčením mluvil, uvedl, že ne, akorát mu poškozený volal, že bude předvolaný k hlavnímu líčení.

Následně soud podle § 213 odst. 1 tr. řádu předestřel procesním stranám listinné důkazy, a to protokol o ohledání místa činu, plánek místa a fotodokumentaci č.l. 6-17, zprávu Area Group, s.r.o. včetně fotodokumentace č.l. 58-67, sdělení Inspektorátu bezpečnosti práce č.l. 69, a stavební povolení č.l. 141-145. Dále soud podle § 213 odst. 2 tr. řádu přečetl zprávu OZP zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví č.l. 73, 74, vyčíslení vynaložených nákladů č.l. 75-85, 86-94, lékařské zprávy č.l. 123-125, 126, 127, 128, 129, neschopenku č.l. 131-132, zprávu Area Group s.r.o. č.l. 133-139, vyjádření Městského úřadu Hořovice č.l. 140, rozhodnutí o stavebním povolení č.l. 141-144, výpis z evidenční karty řidiče č.l. 146-147, zprávu o pověsti č.l. 148-149, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob č.l. 150 a oznámení škodné události č.l. 154.

Dne 20.4.2017 byl v hlavním líčení opětovně vyslechnut obžalovaný, kde uvedl, že to, že někoho porazil autem, se dozvěděl v důsledku telefonátu, kdy mu volal vrtař až když byl na cestě domu už krátce před bydlištěm. Do té chvíle netušil, že poškozenému najel na nohu a že pro něj přijela sanitka. Vrtař mu volal asi po dvou hodinách a říkal mu, zda nechce přijet na stavbu. Uvedl, že mu řekl, že už je doma a že než přijede, tak už tam stejně nikdo nebude a že ráno zajede na policii. Akorát se ho ptal, kdo tam byl a on mu řekl, že to vyšetřovala policie ze Žebráku. Dále uvedl, že druhý den ráno jel hned na policii do Žebráku, v devět hodin tam byl a v důsledku informací, které mu podal vrtař, vypovídal to, co je v protokolu, že mu najel na nohu, což do té doby vůbec netušil, když odjížděl z té stavby. Na otázku, proč nejel na policii hned, když se to dozvěděl, uvedl, že už byl skoro doma a nepřišlo mu, že kdyby odpoledne jel na policii, že by tam na něj někdo čekal. Pracovníci ze stavby mu říkali, že tam přijela sanitka i policie a všichni odjeli. Pokud jde o to, kdy se to dozvěděl, uvedl, že mu volali někdy kolem dvanácté hodiny.

Obžalovaný v podstatě připustil, že skutečně došlo ke konfliktu mezi ním a poškozeným, ale pokud jde o to, že by měl přejet poškozeného, tuto skutečnost popřel s tím, že až při dokončování couvání zaslechl ránu do vozidla, tak okamžitě zastavil, podíval se dopředu, ale nikoho neviděl. Až při stažení okénka viděl, že vedle vozidla seděl na zemi poškozený, který nijak nereagoval. On sám nechtěl vystoupit, protože se obával, že by mohlo dojít k nějakému fyzickému kontaktu. Potvrdil i to, že mu volal spolupracovník, tu skutečnost, že najel poškozenému na nohu, že ho odvezla sanitka a protože on už byl skoro doma, vrátil se druhý den ráno a osobně zajel na policii v Žebráku. Navíc mezi jeho výpovědi z přípravného řízení a řízení před soudem je zásadní změna v tom smyslu, že na policii uvedl, že si myslel, že přejel poškozenému pouze špičku nohy. Byla to z jeho strany údajně dedukce, ale toho že mu na nohu najel, si vědom není. Pokud jde o tento druh obhajoby, soud má za to, že je zcela vyvrácena jednak znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního

lékařství, kdy znalec, pokud jde o zranění, která poškozený utrpěl, odpovídá mechanismu tak, jak jej poškozený uvedl. Stopy, které byly pořízené fotograficky, skutečně odpovídají tomu, že poškozený měl na noze otisk, který zanechala pneumatika obžalovaného. Pokud jde o délku léčení, objektivně nebyly prokázány zranění, které by vyžadovaly léčení přesahující 6 týdnů. Další důkaz, který obžalovaného usvědčuje je výpověď svědka a poškozeného [REDAKCE] který popsal velmi podrobně konflikt mezi ním a obžalovaným až do konečné fáze, tj. kdy obžalovaný nastartoval auto a rozjel se a předním levým kolem mu zasáhl nárt, poté poškozený padl pod auto, když ležel na zemi, bouchal do dveří, přičemž obžalovaný jej pozoroval z okna a následně ujel. Vyloučil to, že by úmyslně dal dolní končetinu pod vozidlo, které obžalovaný řídil, následně pak popisoval při hlavním líčení zranění, která utrpěl. Vypověděl že dne 6.7. se vrátil do práce, přesto dostal ve zkušební době výpověď.

Svědka [REDAKCE] uvedl, že obžalovaný přivezl na stavbu jeho bratra, a když vystoupil, poškozený na něj začal bezdůvodně řvát a nadávat, když odjížděl, tak si jej poškozený fotil. Byl vzdálen v této fázi asi 10-15 metrů a při couvání získal dojem, že poškozený mu zcela úmyslně strčil nohu pod automobil. Ve své výpovědi uvedl, že ani neví, že by měl ten den volat obžalovanému, že na místě je policie a věc vyšetřuje. Je zřejmé, že tento svědek vypovídal účelově tak, aby obžalovaného nepoškodil, neboť obžalovaný přivezl na stavbu jeho bratra a lze se domnívat, že se jedná o osoby, které se velmi dobře znají. Z výpovědi [REDAKCE] vyplynulo taktéž, že poškozený obžalovanému bránil v odjezdu, protože se mu postavil za auto a při tom došlo k tomu, že poškozený mu sjel pod auto a obžalovaný mu autem stál na noze. I tato svědecká výpověď koresponduje s tím, co lze říci o svědku [REDAKCE], tj. že se jedná o osoby, které se navzájem velmi dobře znají. Svědek [REDAKCE] viděl, jak poškozený je na zemi, evidentně v šoku, byli tam i další lidé a zjistil, že údajně tam měl někdo přijet autem a došlo k vzájemné hádce. Muž, který byl v autě, pak do poškozeného autem najel a následně odjel.

Podle tohoto svědka vypadala situace na stavbě velmi dramaticky a na poškozeném bylo vidět, že zranění, která utrpěl, jsou značně bolestivá. Krom svědeckých výpovědí je usvědčován i listinnými důkazy zejména, protokolem o ohledání místa činu, plánkem místa činu a fotodokumentací na č.l. 6-17, lékařskými zprávami, které jsou na č.l. 123-129, neschopenkou na č.l. 131-132. Na základě těchto důkazů je zcela zřejmé, že obžalovaný věděl o tom, že poškozený stojí za jeho vozem, přesto se rozhodl s vozidlem rozjet, přejel poškozenému nohu, následně když tento upadl na zem, mu opět přejel dolní končetinu a pouze díky tomu, že na stavbě byl měkký povrch komunikace, nedošlo k rozsáhlejšímu zranění poškozeného. Nelze pochybovat o tom, že obžalovaný věděl zcela jistě, že poškozeného svým vozidlem přejel, přesto však z místa události odjel a nevrátil se zpět ani poté, když byl informován některým ze zaměstnanců, že věc vyšetřuje policie. Na policii se dostavil až druhého dne a zřejmě k tomuto opožděnému příjezdu na policii měl své důvody a nechtěl, aby se podrobil případnému vyšetření na alkohol či podobným úkonům ze strany policie. Vzhledem k tomu, že soud považoval vinu obžalovaného za zcela prokázanou, uznal jej vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud jde o trest, soud přihlédl ke všem okolnostem důležitým pro ukládání druhu a výměry trestu a došel k závěru, že v případě obžalovaného postačí uložení trestu odnětí svobody ve výměře 14 měsíců a výkon trestu mu byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Vzhledem k tomu, že tento čin spáchal osobním automobilem, soud má zato, že jako řidič zcela selhal a proto mu uložil vedle trestu odnětí

svobody podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku i trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení.

Odvolání se podává u Okresního soudu v Berouně a rozhoduje o něm Krajský soud v Praze. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které jeho vydání předcházelo.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody a zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci.

Osoba oprávněná napadnout rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Právo odvolání nemají již ty oprávněné osoby, které se ho výslovným prohlášením vzdaly.

V Berouně dne 24.4.2017

JUDr. Jaroslav Zálejský, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Bc. Kateřina Vaněčková